

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/110/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1107010821
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Golian PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1107010821.27

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, samosudcom JUDr. Jánom Golianom, PhD., na hlavnom pojednávaní dňa 21. 09. 2017 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného Z. S. O., stíhaného pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, takto

rozhodol:

obžalovaný: Z. S. O., nar. XX. XX. XXXX
trvale bytom Bratislava, Q. XX

sa podľa § 285 písm. b) Tr. por.
o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 13. 11. 2007 č. k. 1 Kv 38/04 160, pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

ako správca konkurznej podstaty spoločnosti M. C., B..K., U. H. Č.. X, Bratislava v konkurze, IČO: XX XXX XXX, aj napriek tomu, že bol povinný podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zákonov pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou v rozpore s ustanovením § 14 ods. 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 31.12.2002, podľa ktorého nesmie pri výkone oprávnení na úkor podstaty uzatvárať zjavne nevýhodné zmluvy, hoci vedel, že pohľadávky konkurznej podstaty voči Z. E. a Ž. N., B..K.. neboli nedobytné ani ťažko vymožiteľné, nakoľko boli zabezpečené záložným právom, blankozmenkami i založenými pohľadávkami a obaja dlžníci sami vyvíjali v priebehu konkurzu snahu svoj záväzok uhradiť a iniciovali vzájomné rokovania o uhradení svojich pohľadávok, v priebehu mesiacov august a september 2002 v Bratislave na U. H. Č.. X v sídle úpadcu M. C., B..K.. Bratislava v konkurze uzavrel tri zjavne nevýhodné zmluvy so spoločnosťou M. K..Q..X.. Bratislava so sídlom M. L. XXXX, Bratislava a po podpísaní dohôd o urovnaní uhradil sumy v nich uvedené a to

- zmluvu č. XXXXXXXX bez udania dátumu so spoločnosťou M., K..Q..X.. Bratislava o zabezpečení realizácie pohľadávky M.H. C., B..K.. Bratislava v konkurze, voči Z. E. z úverových vzťahov vzniknutých pred vyhlásením konkurzu na M. C., B..K.. a v dňoch 13.9.2002 a 19.9.2002 dal príkaz na úhradu sumy spolu 7.749.000,- Sk na účet spoločnosti M.,
- mandátnu zmluvu so spoločnosťou M., K..Q..X.. Bratislava zo dňa 16.9.2002, predmetom ktorej bolo záväzok spoločnosti M., K..Q..X.. Bratislava vykonať činnosť smerujúcu k uhradeniu pohľadávky M. C., B..K.. v konkurze, ktorú táto evidovala voči spoločnosti Ž., B..K.. N. za odmenu vo výške 615.000,- Sk a dňa 25.11.2002 dal príkaz na úhradu sumy vo výške 615.000,- Sk na účet spoločnosti M., K..Q..X.. Bratislava,
- zmluvu č. XXXXXXXX zo dňa 2.8.2002 so spoločnosťou M., K..Q..X.. Bratislava o dohode zmluvných strán o zabezpečení platieb za realizované exekúcie a ich splatnosť v prospech M. C., B..K.. dal dňa 4.9.2002 pre spoločnosť M. uhradiť sumu vo výške 1.143.900,- Sk,

pričom takto svojim konaním spôsobil M. C., B..K.. Bratislava v konkurze škodu vo výške 9,507.900,- Sk
pretože skutok nie je trestným činom

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I podal dňa 13. 11. 2007 prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne obžalobu vedenú pod č. k. 10 Kv 38/04 - 160, ktorou kládol obžalovanému Z.. S. O. za vinu spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. 140/1961 účinného do 31. 12. 2005 na tam uvedenom skutkovom základe. Okresný súd Bratislava I prvým konajúcim samosudcom vo veci vydal trestný rozkaz, ktorým vymeral obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, pričom poškodenú spoločnosť - M. C., B..K.. odkázal podľa § 288 ods. 1 Tr. por so svojim nárokom na náhradu škody na občiansko-súdne konanie. Proti predmetnému trestnému rozkazu podal v Trestnom poriadku ustanovenej lehote odpor obžalovaný, ako aj prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I (ktorá bola poverená zastupovaním obžaloby predmetného konania pred súdom).

Následne po vykonaní dokazovania navrhnutého procesnými stranami bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I 3T/110/2007 - 528 zo dňa 23. 02. 2009, uznaný za vinného zo spáchania žalovaného skutku a to na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe, pričom mu bol vymeraný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno-výchovnej skupiny, pričom poškodená M. C. B..K.. bola opätovne so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na občiansko-súdne konanie. Obžalovaný voči predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4To/58/2009 napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie vo veci.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa došlo vo veci k zmene samosudcu, pričom po vykonanom dokazovaní v smere naznačenom Krajským súdom v Bratislave, Okresný súd Bratislava I rozsudkom 3T/11/2007 - 592 zo dňa 04. 11. 2010 obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor pričom po predložení spisového materiálu Krajskému na rozhodnutie o odvolaní, tento uznesením sp. zn. 4To/18/2011 zo dňa 14. 04. 2011 rozsudok v celom rozsahu zrušil a opätovne vrátil súdu prvého stupňa na rozhodnutie.

Súd prvého stupňa následne opätovne po doplnení dokazovania rozhodol rozsudkom 3T/110/2007 - 660 zo dňa 16. 04. 2012, ktorým opätovne obžalovaného spod obžaloby oslobodil a tom podľa § 285 písm. b) Tr. por. Voči tomuto rozsudku podal odvolanie opätovne prokurátor, na ktorého podklade pre procesné pochybenia súdu prvého stupňa bol tento rozsudok uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/99/2013 zo dňa 16. 01. 2014 zrušený v celom rozsahu.

Súd prvého stupňa následne opätovne po doplnení dokazovania rozhodol rozsudkom 3T/110/2007 - 730 zo dňa 11. 05. 2015, ktorým opätovne obžalovaného spod obžaloby oslobodil a tom podľa § 285 písm. b) Tr. por. Voči tomuto rozsudku podal odvolanie opätovne prokurátor, na ktorého podklade pre procesné pochybenia súdu prvého stupňa (totožné, ako pri prechádzajúcom rozsudku) bol tento rozsudok uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/69/2016 zo dňa 28. 07. 2016 zrušený v celom rozsahu. Následne vo veci konal v poradí už tretí samosudca, ktorému bola vec pridelená po odchode predchádzajúceho samosudcu do starobného dôchodku.

Samosudca Okresného súdu následne po oboznámení sa spisového materiálu vyzval obžalovaného, aby sa vyjadril či súhlasí s pokračovaním v hlavnom pojednávaní po zmene zákonného samosudcu, alebo žiada vykonať hlavné pojednávanie od počiatku, pričom obžalovaný uviedol, že žiada vykonať hlavné pojednávanie od počiatku (č.l. 783). Na základe uvedeného súd opätovne vykonal celé hlavné pojednávanie od počiatku a to výsluchom obžalovaného Z.. S. O. (č.l. 794), výsluchom zástupcu poškodenej M. C., B..K.. (č.l. 844), výsluchom svedkov B. Q. (č.l. 797), Z. Z. (č.l. 811), Z. D. (č.l. 822), T. T. (č.l. 823), M. K. (č.l. 824), A. C. (č.l. 849), P. Z. Z. (č.l. 852), prečítaním svedeckej výpovede Z. N. (č.l. 167), prečítaním svedeckej výpovede P. Š. (č.l. 167) vykonaným listinných dôkazov: informácia - odpočet prác spoločnosti M., K..Q..X.. (č.l. 86), interné oznámenie M. C., B..K.. (č.l. 123), oznámenie o mimoriadnych splátkach úveru (č.l. 124), zmluva o zriadení záložného práva (č.l. 202), dohoda o

urovnaní č.l. 217), list mesta E. o urovnávaní dlhu (č.l. 228), dohoda o splatení dlhu (č.l. 239), mandátna zmluva (č.l. 258), výpisy z účtu (č.l. 253 - 256), zmluva č. XXXXXXXX (č.l. 265), zmluva č. XXXXXXXX (č.l. 277), plnomocenstvá (č.l. 280 - 282), list mesta E. (č.l. 298), zmluva o poskytovaní poradenských výkonov (č.l. 416), faktúry a platby spol. P. K. (č.l. 421 - 441).

Obžalovaný Z. S. O. po zákonom poučení a možnosti vykonať jedno z vyhlásení podľa § 257 Tr. por. uviedol, že sa cíti byť nevinný zo skutku kladeného mu za vinu v obžalobe. Následne uviedol, že vypovedať bude. k veci uviedol, že sa správcom konkurznej podstaty stal v decembri roku 2001 a to ako v poradí druhý správca konkurznej podstaty, pričom prvý správca svoju činnosť predčasne a dobrovoľne ukončil. pričom obžalovanému táto skutočnosť hneď na začiatku značne sťažila výkon funkcie správcu konkurznej podstaty, nakoľko už bolo uzatvorených množstvo zmlúv a to zo strany osobitných správcov pred nástupom obžalovaného. Obžalovaný sa v prvom rade začal venovať zníženiu nákladových položiek, čo je zdokumentované v spise na Špecializovanom trestnom súde. Obžalovaný ďalej uviedol, že v čase jeho nástupu do pozície správcu konkurznej podstaty úpadcu - M. C., B.K.. sa tento konkurz nachádzal v obrovských problémoch, pričom banka evidovala viac ako 10.000 pohľadávok, pričom osobitní správcovia sa vyjadrovali, že všetko sa sťahť nedá. Banke rovnako v tom čase kolaboval počítačový systém, na čo musel opätovne obsadiť v tom čase nefunkčné výpočtové stredisko pričom neboli uhradené platby za informačný systém.

Obžalovaný následne na odstup času pomerne podrobne popísal finančnú situáciu úpadcu, ako aj nevhodne investované peniaze, ako aj skutočnosť, že obdržal množstvo rád, ako naložiť s prostriedkami a koho vyplácať, pričom tieto skutočnosti nerealizoval. Následne dňa 05. 03. 2002 bol napadnutý dvomi mužmi, ktorý ho železnými tyčami udierali do oblasti hlavy, následkom čoho bol 8 dní v kóme a následne aj v umelom spánku. Aj napriek vážnosti zranení, ktoré utrpel obžalovaný už po dvoch mesiacoch sa vrátil do práce, okrem iného vykonávať aj funkciu správcu konkurznej podstaty a to aj z dôvodu, že situácia sa v banke zhoršovala, zamestnanci dva mesiace nedostali výplaty. Osobitní správcovia sa pri konkurze javili ako neefektívni. Obžalovaný tiež uviedol, že sa dohodol s NBS na úročení základného vkladu, ktorý bol uložený práve v NBS a to za výhodných podmienok (s percentuálnou sadzbou 6 - 7 %).

Následne sa obžalovaný vyjadril aj k zmlúvam, z ktorých vyplatenie odmien sa mu kladie v tomto konaní za vinu. K uzatvoreniu týchto zmlúv pristúpil, až po fyzickom útoku na svoju osobu, pričom po svojom návrate do práce zistil, že za dva mesiace sa v rámci vymáhania pohľadávok neuskutočnilo v podstate nič. Ku skutočnosti, že predmetné pohľadávky boli kryté záložnými právami uviedol, že aj napriek tomuto zabezpečovaciemu inštitútu bola realita taká, že predmetní dlžníci neplnili svoje záväzky voči banke a vyhýbali sa plateniu. Obžalovaný poukázal na skutočnosť, že úpadca mal záložné právo napríklad na budovu E. radnice čo je fakticky nepredajná budova z dôvodu, že by nebolo právne jednoduché a možné zo dňa na deň presťahovať činnosť E. samosprávy do inej budovy pričom za ten čas by úpadca musel budovu prevádzkovať, s čím by nepochybne boli spojené náklady a je rozumné predpokladať, že tieto náklady by prevýšili odmenu vynaloženú za vymoženie pohľadávky od mesta E., ktorú spoločnosť M. úpadca uhradil. Rovnako uviedol, že je zrejme, že obaja sporní dlžníci evidentne čakali na kroky správcu konkurznej podstaty vedomí si skutočnosti, že existuje miera pravdepodobnosti, že správca konkurznej podstaty nebude aktívne konať a takto sa vyhnú plneniu svojej povinnosti. K samotnému honoráru uviedol, že sa v danom čase jednalo o štandardnú výšku odmeny pričom túto vyplatil až po skutočnom pripísaní vymáhaných súm na účet M. C.. Zároveň uviedol, že mandatárovi neplatil dopredu ani žiadne náklady spojené s vymáhaním čo tiež svedčí o účelnosti spôsobu vymáhania pohľadávky. V rámci vymáhania pohľadávok obžalovaný napríklad poveril A. Z. - svojho advokátskeho koncipienta, aby sa zúčastnil rokovaní spolu so zástupcami spoločnosti M.. Obžalovaný sa tiež vyjadril k osobitnému správcovi, ktorý bol ustanovený pre oblasť vymáhania pohľadávok, ku ktorému dodal, že tento nekonal a pripravil iba neúplný katalóg pohľadávok, ktorý bol fakticky nepoužiteľný. Celkovo činnosť osobitného správcu pre vymáhanie pohľadávok hodnotil ako neefektívnu, bez celkového prospechu pre konkurzné konanie úpadcu M. C., B.K..

Svedok - poškodený A. Q. D., správca konkurznej podstaty M. C., B.K. po zákonom poučení uviedol, že ako správca konkurznej podstaty začal vykonávať svoju činnosť v roku 2003, pričom konkurz na úpadcu M. C., B.K.. bol vyhlásený už v roku 2001. Ku skutočnostiam, ktoré sa odohrali pred jeho nástupom sa vie vyjadriť iba na základe dostupnej dokumentácie. Tiež poukázal na skutočnosť, že k reálnemu odovzdaniu dokumentácie zo strany obžalovaného, ako predchodcu v pozícii správcu konkurznej podstaty nikdy nedošlo a to z dôvodu, že v čase nástupu poškodeného do pozície správcu

konkurznej podstaty sa obžalovaný nachádzal vo väzbe. Svedok D. teda mohol vychádzať iba z dokumentov, ktoré mu boli odovzdané vtedajšími zamestnancami úpadcu.

K pohľadávkam a ich vymáhaniu poškodený uviedol, že v žiadnom právnom predpise nie je upravený postup, akým spôsobom je správca konkurznej podstaty povinný vymáhať pohľadávky. Z uvedeného dôvodu, ako aj na základe skutočností, že bol veľký predpoklad pri vyhlásení konkurzu, že úpadca - banka bude mať značné množstvo pohľadávok bol ustanovený osobitný správca pre vymáhanie pohľadávok v tomto prípade ním bol A.. D.. Ani postavenie takéhoto správcu nie je v žiadnom právnom predpise upravené, avšak podľa vyjadrenia svedka - poškodeného sa pri tejto činnosti vyžaduje pomerne značná spolupráca s hlavným správcom, ktorý je zodpovednou osobou za priebeh konkurzu a teda aj vymáhanie pohľadávok.

K činnosti A.. D. ako osobitného správcu pre vymáhanie pohľadávok v čase pôsobenia obžalovaného ako správcu konkurznej podstaty sa poškodený vyjadriť nevedel. K veci uviedol len pomerne všeobecné konštatovanie, že žiadna z pohľadávok nebola premlčaná a tieto sa priebežne vymáhali. Postup sa vždy volil individuálne podľa bonity pohľadávky a dostupnosti procesných inštitútov v rámci možnosti vymáhania pohľadávok. K činnosti správcu pre vymáhanie pohľadávok sa poškodený bližšie vyjadriť nevedel pričom približne rok po nástupe svedka do pozície správcu konkurznej podstaty, požiadal osobitný správca pre vymáhanie pohľadávok o ukončenie svojej činnosti pričom po tomto momente sa už takýto druh správy v M. C. nevykonával. K pohľadávok voči spoločnostiam Ž. N. a Z. E. sa poškodený bližšie vyjadriť nevedel, uviedol len, že tieto pohľadávky v čase jeho nástupu už boli vymožené. Obdobne sa poškodený vyjadril aj spoločnosti M., K..Q..X.. o ktorej zásade disponoval výlučne informáciami, ktoré získal z dokumentácie v rámci výkonu činnosti správcu konkurznej podstaty, avšak do prameňového kontaktu (ako napríklad pri rokovaniach) s touto spoločnosťou do styku neprišiel. Na otázky obhajcu následne svedok uviedol, že A.. D. sa v zásade zúčastňoval iba porád, avšak žiadne úkony smerom k vymoženiu pohľadávok nerealizoval (podľa vyjadrenia poškodeného, ani tak konať nemohol). Rovnako poškodený nevedel identifikovať akýkoľvek úkon osobitného správcu pre vymáhanie pohľadávok.

Svedok B. Q., po zákonomnom poučení uviedol, že vykonával pre M. C., B..K.. vymáhanie pohľadávok a to na základe mandátnej zmluvy. K pohľadávkam uviedol, že niektoré z nich boli nedobytné pričom on so svojou spoločnosťou sa snažil pomôcť predmetné pohľadávky vymôcť. Po tom, ako obdržali podklady od M. C. sa snažil so svojou spoločnosťou stanoviť plán kontaktovania jednotlivých dlžníkov. K pohľadávke voči mestu E. svedok uviedol, že toto sa nachádzalo tesne po nútenej správe a teda nemali peniaze. Následne v meste E. vykonal svedok viacero návštev za účelom preskúmania možností, ako vymôcť túto pohľadávku. Svedok tiež uviedol, že mesto E. žiadalo znížiť sumu pohľadávky z dôvodu nedostatku vlastných finančných prostriedkov. Po tejto požiadavke svedok na rokovaní uviedol, že o znížení pohľadávky môže rozhodnúť výlučne správca konkurznej podstaty po čom následne došlo k stretnutiu zainteresovaných strán aj so správcom konkurznej podstaty.

K obchodnej spoločnosti - dlžníkovi M.Í. C., B.. K.. uviedol, že sa jednalo o problematiku dlžníka. Táto spoločnosť nebola schopná prekryť výdavky vlastnou obchodnou činnosťou. Svedok ďalej uviedol, že sa uskutočnilo stretnutie v spoločnosti Ž. N. a to niekoľkokrát, kde sa snažili dohodnúť úhrady dlžnej sumy. Konečná suma, ktorá mala byť vyplatená bola následne dohadovaná s M. C., B..K.. Svedok tiež uviedol, že provízia jeho spoločnosti bola vyplácaná až po tom, ako bola dlžná suma pripísaná na účet M. C., B..K.. pričom celú svoju činnosť hradili z vlastných prostriedkov a nečerpali žiadne zálohy ani preddavky na svoju činnosť pri vymáhaní pohľadávok. Na otázky prokurátora svedok následne uviedol, že sa venoval vymáhaniu pohľadávok viac ako 10 rokov. K zmluve medzi spoločnosťou M. a M. C. uviedol, že samotnú zmluvu neuzatváral, ale dozvedel sa o jej uzatvorení od konateľa spoločnosti M.. Svedok na otázku prokurátora tie podrobne popísal stretnutia medzi jednotlivými dlžníkmi na jednej strane a spoločnosťou M. a M. C. na druhej strane. Za M. C. konal svedok na základe udelenej plnej moci.

Svedok Z. Z., po zákonomnom poučení uviedol, že po ukončení štúdia na Právnickej fakulte nastúpil ako advokátsky koncipient do advokátskej kancelárie, kde pôsobil obžalovaný, ako partner. V decembri roku 2001 bol obžalovaný, ako jeho zamestnávateľ ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty pričom túto činnosť začal okamžite vykonávať. Situáciu v ktorej sa nachádzal úpadca označil svedok ako neútešnú. Z konkurznej podstaty boli vyplácané neúmerné množstvá nákladov pričom obžalovaný sa snažil výšku predmetných nákladov do značnej miery znižovať. Bol pritom na obžalovaného vyvíjaný neúmerný nátlak, aby sa s týmito prostriedkami plynulo ja naďalej. Obžalovaný sa tomuto tlaku bránil

príčom výsledkom bolo, že bol zbitý a to tak, že ho nespoznal, keď ho prišiel pozrieť na návštevu a pristúpil k inému pacientovi. Napriek rozsiahlosti zranení obžalovaného sa tento už po dvoch mesiacoch vrátil k svojej činnosti správcu konkurznej podstaty, pričom tlaky na plytvanie prostriedkami naďalej pokračovali. Svedok následne uviedol, že vzhľadom na osobitné postavenie úpadcu ako banky tvorili značnú časť konkurznej podstaty tvorili pohľadávky. Z tohto dôvodu bol ustanovený osobitný správca pre vymáhanie pohľadávok, pričom jeho činnosť svedok hodnotil ako veľmi neefektívnu, pričom pomerne často sa tento sa v banke vôbec nenachádzal.

Svedok bol na stretnutí v meste E. a to na pokyn svojho zamestnávateľa, kde sa stretol s pánom R.I. So svedkom bol na stretnutí aj pán Q. a K.. Na stretnutí bola prerokovávaná otázka vrátenia dlhu mesta E. pričom počas priebehu rokovania bol poslaný preč z rokovacej miestnosti. V miestnosti zostali iba pán Q. a pán R.I., ktorí dohadovali splatenie záväzku mesta E. voči M. C.. Celý proces bol nakoniec ukončený splatením pohľadávky, ktorú M. C. evidovala voči mestu E.. K pohľadávke M. C. voči spoločnosti Ž. N. svedok uviedol, že z hľadiska platnej právnej úpravy zákona o konkurze a vyrovnaní sa vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka stávajú všetky pohľadávky splatné, pričom spoločnosť Ž. N.Ú. si nemohla dovoliť uhradiť celú splatnú pohľadávku, ktorú M. C. voči tejto spoločnosti evidovala.

Svedok rovnako uviedol, že podľa jeho názoru je bežnou praxou, aby správcovia konkurznej podstaty časť agendy riešili prostredníctvom tretej osoby (napríklad aj na vymáhanie pohľadávok). K províziám, ktoré sú kladené obžalovanému za vinu uviedol, že všetky provízie boli vyplácané až po faktickom vymožení pohľadávky. K činnosti spoločnosti M. uviedol, že jej predstavitelia sa aktívne zúčastňovali rokovaní či už s mestom E.Š. alebo spoločnosťou Ž. N..

Svedok Z. D., po zákonomnom poučení a osobitnom poučení podľa § 130 ods. 2 Tr. por. uviedol, že nebol pri konkrétnom vymáhaní pohľadávok od mesta E. a spoločnosti Ž. N.. Zároveň poukázal, že predmetné vymáhania mal na starosti správca konkurznej podstaty pán O.Ö.Q.. Ku konkrétnym podmienkam zmlúv za akých boli tieto pohľadávky vymáhané sa vyjadriť nevedel. Svedok sa nevedel vyjadriť ku skutočnosti, či A. D. ako osobitný správca konkurznej podstaty vymohol nejakú pohľadávku, reflektoval pritom jeho činnosť smerujúcu k vymáhaniu pohľadávok, avšak túto nevedel bližšie popísať.

Svedok T. T., po zákonomnom poučení uviedla, že bola v minulosti konateľskou spoločnosťou M., pričom táto spoločnosť vykonávala pre M. C. ekonomické služby. Tieto služby fakticky vykonáva pán Q., ktorý disponoval osobitným splnomocnením. Svedkyňa nikdy osobne v M. C. nebola a ani nezastupovala spoločnosť M. voči M. C.. Svedkyňa ďalej uviedla, že primárne vystavovala faktúry a zároveň pripustila, že vzhľadom ku skutočnosti, že bola v predmetnom čase konateľskou spoločnosťou, mohla podpísať zmluvy medzi M. C. a spoločnosťou M..

Svedok M. K., po zákonomnom poučení uviedol, že dlhé roky pôsobil v bankách ako likvidátor, pričom po tom, ako sa obžalovaný stal správcou konkurznej podstaty v M. C., oslovil svedka o pomoc pri riešení problému pri vymáhaní pohľadávok. Svedok svoju činnosť vykonával na základe zmluvy, pričom úlohou svedka bolo zhodnotiť stav v akom sa úpadca po nástupe obžalovaného do funkcie nachádzal z hľadiska oblastí vedenia účtovníctva, nevyhnutného softvérového zabezpečenia, správy a vymáhania pohľadávok. Svedok sa tiež venoval kontrole existujúcej účtovnej dokumentácie a upozorňoval na nedostatky, ktoré pri svojej činnosti zistil. Svedok svojou činnosťou zistil, že značná časť dokumentácie nie je kompletná a s dlžníkmi M. C. na základe takýchto podkladov nie je možné aktívne rokovať.

Z hľadiska vedenia účtovníctva v M. C., svedok konštatoval, že sa jednalo o najslabšiu časť zázemia úpadcu, nakoľko sa banke končila licencia na používané softvér a bez tejto licencie nebolo možné efektívne vykonávať činnosť M. C. najmä z hľadiska vedenia účtovníctva. Z hľadiska konkrétnych úkonov vykonaných smerom k spoločnosti Ž. N., ako aj k mestu E., k týmto otázkam sa svedok vyjadriť nevedel. K rokovaniu s predmetnými subjektmi sa jedenkrát zúčastnil rokovania v meste E., nakoniec však pri preberaní detailov musel opustiť miestnosť. Svedok sa nevedel bližšie vyjadriť k činnosti osobitného správcu pre vymáhanie pohľadávok, konkretizoval len, že dlžníci úpadcu, ktorých dokumentácia bola kompletná boli vedený v osobitnej miestnosti tak, aby sa dalo voči nim efektívne postupovať. Jeho úlohou bolo teda pripraviť ekonomické podklady pre vymáhanie pohľadávok, pričom tieto boli postúpené právnikom na vymáhanie.

Svedok P. D.Ď, po zákonom poučení uviedla, že v M. C. pôsobila pol roka pred vyhlásením konkurzu na jej majetok a obžalovaného pozná ako bývalého správcu konkurznej podstaty tejto inštitúcie. V M. C. pôsobí dodnes. V období, keď obžalovaný vykonával túto boli rozpracované viaceré možnosti, vrátane možnosti postúpenia pohľadávok, pričom nakoniec bola podpísaná dohoda o splatení pohľadávok. Úlohou svedkyne bolo faktické naplnenie tejto dohody - teda splatenie pohľadávky, pričom svedkyňa pracovala na pozícii referentky a vykonávala správu, štatistiku a správne zaúčtovanie pohľadávok. Z hľadiska sporných pohľadávok zo spoločnosti Ž. N. a mesta E. svedkyňa uviedla, že tieto pohľadávky boli realizované. K spoločnosti M. a jej činnosti svedkyňa uviedla, že túto spoločnosť nepoznala a spoznala ju až na pojednávaní pred súdom.

V období roku 2002 prišli ďalší spolupracovníci, ktorým svedkyňa odovzdala časť dokumentácie, čo sa dialo ďalej uviesť nevie. K úveru spoločnosti Ž. N. uviedla, že tento bol riadne splácaný až do momentu vyhlásenia konkurzu na M., kedy sa celý úver stal splatný. Následne muselo dôjsť k ustáleniu výšky pohľadávky, pričom pohľadávka sa po jej zosplatení nesplácala. Svedkyňa zároveň uviedla, že podľa jej názoru mala spoločnosť Ž. N. záujem splácať úver, pričom za túto spoločnosť viedla rokovania pani C.. So spoločnosťou Ž. N. bol dohodnutý splátkový kalendár. K mestu pohľadávke voči mestu E. uviedla, že táto pokiaľ si spomína bola splatená jednorázovo. K osobitnému správcovi pre vymáhanie pohľadávok svedkyňa uviedla, že si spomína, že sa tento chodieval do M. C. tak 1 - 2 krát do týždňa a od svedkyne si brával štatistiky. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť, či osobitný správca pre vymáhanie pohľadávok vykonal nejaký konkrétny úkon.

Svedok A. C., po zákonom poučení uviedla, že v spoločnosti Ž. N. pracuje dodnes. V rozhodnom čase spoločnosť, v ktorej pracovala si táto čerpala štandardný úver od M. C., ktorá sa následne dostala do nútenej správy a následne bol na túto banku vyhlásený konkurz. Svedkyňa uviedla, že spoločnosť, v ktorej pôsobila sa snažila vysporiadať si svoj záväzok. S touto požiadavkou oslovili najskôr núteného správcu následne oslovili aj NBS, pričom svoj záujem vyrovať svoj záväzok tlmočili aj na osobných rokovaníach. Svedkyňa si spomenula, že rokovala s obžalovaným, ďalej si spomenula na mená D., D., E.Ď. a M.. E.. Svedkyňa uviedla, že žiadali, aby mohli splácať úver čo v najkratšom termíne. Svedkyňa uviedla, že iniciatívna bola ich spoločnosť, pričom k spoločnosti M. nevedela uviesť nič. Rokovalo sa vždy v sídle M. C., pričom zostatok úveru bol uhradený v splátkach. Rovnako sa svedkyňa vyjadrila, že nemá vedomosť o tom, že by niekto z M. C. mal záujem úver vymáhať.

Svedok Z. Z., po zákonom poučení uviedol, že spoločnosť Ž. N. fungovala na trhu v roku 2002 takým spôsobom, že pracovala s väčšími zákazkami, pričom potrebovala na preklenutie svojej činnosti využiť bankové financovanie. V tom čase došlo k obchodnej spolupráci so švajčiarskou spoločnosťou K., z ktorou malo Ž. N. zriadené konzorcium. V rámci zabezpečenia financovania svojej činnosti Ž. N. čerpal úver od M. C., pričom jede zo spôsobu zábezpeky tohto úveru bolo vinkulácia platieb od švajčiarskej spoločnosti na účet v M.H. C.. Táto banka následne mala existenčné problémy, pričom podľa svedka boli v banke alokovaná hotovosť, ktorá bola pripísaná zo Švajčiarska.

Podľa vyjadrenia svedka mali všetci zainteresovaní v rámci spoločnosti Ž. N. snahu urýchlene predmetný záväzok voči M. C. vysporiadať. K zraneniam obžalovaného, ako aj k jeho reálnej možnosti komunikácie po napadnutí jeho osoby sa svedok vyjadriť nevedel avšak uviedol, že podľa jeho názoru to bola práve Ž. N., ktorá vyvinula aktivitu smerom k splateniu záväzku tejto spoločnosti. Na otázku obhajcu však uviedol, že Ž. N. nemalo na účte potrebnú hotovosť a túto sa snažili nazbierať aj s iných účtov, pričom uviedol, že podľa jeho názoru bolo možné tieto prostriedky v krátkom časovom horizonte zabezpečiť.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. informácia - odpočet prác spoločnosti M., K.. Q.. X.. súd zistil, že dňa 04. 03. 2003 spoločnosť M. vystavila odpočet svojich prác, kde charakterizovala svoju činnosť, ako zameranú na vymożenie pohľadávky od dlžníkov úpadcu - M. C., pričom činnosť za spoločnosť M. vykonával podľa listinného dôkazu svedok Q. a to samostatne. Odpočet zároveň uvádza, že všetky provízie, ktoré mali byť štandardnej výške boli fakturované až po skutočnom vymožení pohľadávky, pričom tieto po ich zaplatení boli aj riadne zaúčtované.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. interné oznámenie M. C., B..K.. súd zistil, že dňa 13. 09. 2002 vystavila P. D.Ďpre obžalovaného interný dokument M. C., B..K., kde ho oboznámila uzatvorením dohody o urovnaní za účelom vysporiadania pohľadávky z Úverovej zmluvy F. XXXXXXXXXXXX a druhého záväzku, na základe ktorého sa mesto E. zaviazalo zaplatiť M. C. sumu vo výške 63.083.165,-

Sk, pričom táto suma bola poukázaná na účet M. C. dňa 10. 09. 2002. Následne ho informuje o potrebe vykonať súvisiace účtovné operácie.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. oznámenie o mimoriadnych splátkach úveru súd zistil, že dňa 28. 09. 2001 spoločnosť Ž. N. adresovala M. C. oznámenie o mimoriadnych splátkach a jednostranný zápočet, ktorým započítala sumu vo výške 15.054.111,84- Sk, pričom uvedené sumy následne rozpísala podľa mien v akých mala mať pohľadávku voči úpadcovi - M. C., B.K.. List je podpísaný P. Z. Z., ktorý v súlade s ustanovením § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka oznámil úhradu záväzkov prostredníctvom zápočtu.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. zmluva o zriadení záložného práva súd zistil, že dňa 30. 11. 1999 uzatvorila M. C. s mestom E. zmluvu o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok dlžníka - mesta E. evidovaný na LV č. XXXXX v celkovej hodnote 127.027.912,- Sk na zabezpečenie poskytnutého krátkodobého úveru vo výške 54.275.850,- Sk.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. dohoda o urovaní súd zistil, že dňa 03. 09. 2002 uzatvoril obžalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu M. C. dohodu o urovaní s dlžníkom - mestom E., na základe ktorej sa mesto E. zaviazalo úpadcovi splatiť sumu vo výške 63.083.165,- Sk, pričom zaplatením tejto sumy sú vzájomné práva a povinnosti urované.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. list mesta E. o urovaní dlhu súd zistil, že dňa 27. 08. 2002 adresovalo mesto E. obžalovanému list, ktorý nadväzuje na rokovanie uskutočnené na pôde mesta E. za účasti A.. D.č. Následne návrh obsahoval, že úpadca odpustí dlžníkovi 50 % príslušenstva pohľadávky, pričom podmienkou bola úhrada dlhu do 15. 09. 2002.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. dohoda o splatení dlhu súd zistil, že dňa 14. 11. 2002 uzatvoril úpadca so spoločnosťou Ž. N. dohodu o splatení dlhu, na základe ktorej dlžník Ž. N. uznal svoj záväzok vo výške 15.873.583,68- Sk a zaviazal túto sumu splatiť a formou splátkového kalendára.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. výpis z účtu súd zistil, že dňa 25. 11. 2002 úpadca poukázal na účet spoločnosti M., B.. K.. sumu vo výške 615.000,- Sk s označením variabilného symbolu č. 21104, inak bez bližšieho popisu.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. mandátna zmluva súd zistil, že dňa 16. 09. 2002 uzatvoril úpadca - M. C. mandátnu zmluvu ako mandant s mandatárom spoločnosťou M., K..Q..X.. Predmetom zmluvy bolo vykonanie úkonov smerujúcich k vymoženiu pohľadávky M. C., B.K.. voči spoločnosti Ž. N..

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. mandátna zmluva súd zistil, že dňa 02. 08. 2002 uzatvorila M. C. ďalšiu zmluvu na vymoženie pohľadávky pričom sa zaviazala zaplatiť za poskytnuté plnenie zmluvnú odmenu vo výške 1.143.900,- Sk, pričom v zmluve nebol uvedený subjekt povinnej strany, od ktorej mala byť pohľadávka vymáhaná.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. zmluva č. XXXXXXXX súd zistil, že M. C. bez uvedenia dátumu uzatvorila ďalšiu zmluvu na vymoženie pohľadávky, ktorú úpadca evidoval voči mestu E., pričom dohodnutá zmluvná odmena bol avo výške 10 % s vymoženej čiastky, pričom odmena mala byť vypočítaná na základe skutočne pripísanej čiastky na účet úpadcu.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. plnomocenstvá súd zistil, že obžalovaný dňa 06. 08. 2002 splnomocnil na vymáhanie pohľadávky voči mestu E. Z. Z. a B. Q., ktorí boli oprávnení konať v mene úpadcu voči mestu E..

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. list mesta E. súd zistil, že dňa 09. 08. 2002 vtedajší primátor mesta E.P. - T. R.ľsa obrátil písomne na obžalovaného, kde potvrdil rokovanie s pánom Z. a uviedol tiež, že dlžník má záujme splatiť predmetnú pohľadávku do 31. 10. 2002.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. zmluva o poskytovaní poradenských výkonov súd zistil, že dňa 15. 04. 2002 obžalovaný uzatvoril zmluvu o poskytovaní ekonomického, organizačného

a daňového poradenstva so spoločnosťou P. K. zastúpenou konateľom P. M. K., pričom sa úpadca zaviazal uhradiť zmluvnú odmenu 900.000,- Sk za kalendárny mesiac, ktorého sa zmluva týkala.

Prečítaním listinného dôkazu podľa § 269 Tr. por. faktúry a platby spol. P. K. súd zistil, že úpadca - M. C., B..K.. platil za poskytované poradenské služby poskytované predmetnou spoločnosťou sumy v rozpätí medzi od 450.000,- SK do sumy 1.950.000,- Sk.

Na základe takto vykonaného dokazovania dospel súd pri posúdení dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a ich hodnotení na základe vlastného presvedčenia pri individuálnom posúdení dôkazov aj ich posúdení vo vzájomnej v súvislosti k nasledovným záverom.

Obžalovanému bolo obžalobou kladené za vinu spáchanie trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku, ktorého sa mal dopustiť uzatvorením a následnou realizáciou údajne nevýhodných mandátnych zmlúv, na základe ktorých boli spoločnosti M. vyplatené niekoľkomiliónové sumy, pričom podľa názoru prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I nebolo nevyhnutné, pretože dlžníci uvedení v skutkovej vete obžaloby mali záujem a vôľu plniť voči úpadcovi aj samostatne bez zásahu akejkoľvek tretej strany. Zároveň prokurátor poukazoval počas konania aj na skutočnosť, že nie je vôbec ani preukázaná akákoľvek relevantná činnosť mandatára, ktorá by smerovala k preukázaniu jeho činnosti v prospech mandanta a teda neexistoval dôvod na vyplatenie sporných vysokých súm odmien pre mandatára zo strany správcu konkurznej podstaty.

Hneď na úvod je potrebné konštatovať, že v konaní nie je sporné uzatvorenie samotných zmlúv, ktorých realizácia podľa prokurátora naplnila znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 3, Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Podpis a následnú realizáciu uvedených zmlúv, nie len že obžalovaný ani nepopieral, ale si za ich efektívnosťou po celé súdne konanie stál a obhajoval ich ako výhodné pre úpadcu M. C., ktorými zabezpečil vymoženie pohľadávok od dlžníkov, ktorý banke v čase keď sa nachádzala v konkurze (v ktorom je doposiaľ) zabezpečil plnenie, ktoré bolo aj následne na účet predmetného úpadcu aj skutočne pripísané. Spornou v rámci konania pred súdom bola teda výhradne otázka a právne posúdenie činnosti obžalovaného či toto bolo alebo nebolo v súlade s povinnosťou konať s odbornou tak ako to predpisoval § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ktorý bol účinný do 31. 12. 2005 v znení zákona 395/2002 Z. z., ktorý bol účinný do 31. 12. 2002.

Súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že postavenie a úprava práv a povinností správcu konkurznej podstaty predchádzajúcou právnou úpravou zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, bola pomerne striedma uvedená v § 8 ods. 2 predmetného zákona, pričom "Správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd." V súčasnej dobe pritom postavenie správcu jeho práva a povinnosti upravuje osobitný právny predpis - zákon č. 8/2005 Z. z. o správcoch.

V každom prípade súd konštatuje, že aj vo vágnej zákonnej formulácii je možné dedukciou dospieť k právam povinnostiam, ktoré rozhodne správca musel naplňovať a dodržiavať. K týmto povinnostiam bezo sporu patrí aj povinnosť konať bez zbytočných prieťahov a vykonávať svoju správčovskú činnosť s využitím svojich skúseností a odborných vedomostí. Z pohľadu súdu vyjadrenie povinnosti konania správcu z odbornou starostlivosťou v zásade prikazuje správcovi, aby požiadal o pomoc odborníka, ak nedisponuje potrebnými skúsenosťami alebo vedomosťami na riadny výkon niektorého z úkonov, ktoré podliehajú správčovskej činnosti. Uvedené je v súčasnej dobe pretavené aj do zákonného textu § 3 ods. 2 zákona o správcoch. V tomto kontexte súd konštatuje, že napriek absencii exaktného vyjadrenia tejto povinnosti v § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, mal správca nie len že právo, ale dokonca povinnosť požiadať o pomoc odborníka v oblasti, pri ktorej nemal dostatočné vedomosti alebo skúsenosti. Pri uvedenom konštatovaní je potrebné nad rámec uvedeného zdôrazniť, že konkurzné konania je potrebné posudzovať vysoko individuálne (napríklad náročnosť konkurzu s.r.o., ktorá má 20 obchodných partnerov, je pre správcu konkurznej podstaty diametrálne odlišná, ako byť správcom konkurznej podstaty banky, kde počet veriteľov a dlžníkov sa pohybuje v tisícoch). Z uvedeného dôvodu je pochopiteľné, že konkurz inštitúcie veľkosti banky nemôže ležať na pleciach jednej osoby o čom svedčí aj menovanie osobitných správcov pre rôzne oblasti konkurzu, pričom správca konkurznej podstaty nesie primárnu zodpovednosť za priebeh konkurzu. Na základe uvedeného súd konštatuje, že realizácia

splatenia pohľadávok prostredníctvom tretích osôb nie je pri takomto veľkom konkurze neštandardným konaním, pričom z hľadiska naplnenia činnosti s odbornou starostlivosťou sa doslova vyžaduje.

V rámci vykonaného dokazovania na súde sa jednoznačne preukázalo, že obžalovaný pomerne aktívne využíval tretie osoby pre výkon činnosti správcu konkurznej podstaty a zabezpečeniu riadneho chodu konkurzu. Svedčia o tom aj oboznámené listinné dôkazy a to zmluva so spoločnosťou P. K. a následné faktúry a platby pre predmetnú spoločnosť, ktorej boli vyplácané vyššie sumy za výkon činnosti, ktorá bola prevažne poradného charakteru. K uvedenému je potrebné dodať, že predmetnú spoločnosť rovnako zastupoval svedok K., ktorý pôsobil aj v spoločnosti M.. Z týchto listinných dôkazov je zrejmé, že ani voľba obžalovanej a výber spoločnosti M. zjavne nebol náhodný a mal záujem primárne spolupracovať s osobami, ku ktorým má dôveru. Súd rovnako považuje za dôležité, že odmeny pre spoločnosť M. boli vyplácané výlučne po pripísaní dlžných súm od mesta E. a Ž. N., teda konaním obžalovaného pri zmluvnom vzťahu so spoločnosťou M. nedošlo k zmenšeniu majetku, ale odmena bola, vyplácaná z reálne vymožených súm pohľadávok M. C..

Ďalej k hodnoteniu konania s odbornou starostlivosťou súd konštatuje, že medzi konanie s odbornou starostlivosťou je rozhodne možné zaradiť napĺňanie zásady rýchlosti a hospodárnosti konania. Rozloženie činnosti na správcu na viaceré osoby rozhodne napĺňa zásadu rýchlosti konania, čo bolo v prejednávanej prípadnej podmienené aj preukázanými zdravotnými problémami obžalovaného, ktorý bol počas výkonu svojej funkcie napadnutý a bol ohrozený na živote po fyzickom útoku na jeho osobu. Z uvedeného dôvodu, vzhľadom na preukázané zdravotné problémy správcu spôsobené násilným trestným činom boli dôvodom, pre ktorý bolo účelné a v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania snaha rozložiť činnosť pri vymáhaní pohľadávok na viaceré osoby, ako aj túto činnosť „outsorcovať“ na tretie osoby pri zachovaní konania z odbornou starostlivosťou, teda osobám so skúsenosťami v danej oblasti. V tomto kontexte súd poznamenáva, že svedkovia Q. B. K. preukázateľne disponovali skúsenosťami z bankového sektora ako aj z oblasti vymáhania pohľadávok a teda sporné mandátne zmluvy neboli uzatvorené so spoločnosťou, ktorá by v danej oblasti nemala potrebné skúsenosti pre výkon tejto činnosti.

Vzhľadom na okolnosť, že súd ustálil skutočnosť, že správca má oprávnenie ba dokonca aj povinnosť využiť v odôvodnených prípadoch pomoc tretej osoby s potrebnými vedomosťami a skúsenosťami súd zameral svoju pozornosť, či takýmto svojím konaním spôsobil škodu alebo nie. Súd v tomto kontexte konštatuje, že nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty uvedenej v § 255 ods. 1, ods. 3. Zákon výslovne uvádza, že konaním fyzickej osoby z nedbanlivosti je spôsobená škoda porušením povinnosti ustanovenej zákonom (alebo rozhodnutím súdu). Ide teda prevažne nedbanlivostné konanie, ktorým je spôsobená škoda čo vyplýva aj z judikatúry (uznesenie NS SR sp. zn. 8Tz 31/1994) ako napríklad zmeškať lehotu na podanie žaloby následkom čoho by napríklad bolo premičanie záväzku a tým spôsobená škoda nemožnosťou vymáhať plnenie vyplývajúce so záväzkovo-právneho vzťahu. Ďalším aspektom, ktorý je sporný a kde podľa názoru súdu neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty tr. činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, že k porušeniu povinnosti musí dôjsť pri správe cudzieho majetku. Inak povedané, uvedená skutková podstata má postihovať nedbanlivostné konania, kedy subjekt v správe príde o majetkové práva v dôsledku zanedbania povinností (napríklad štatutár nepožiada patentový úrad o registráciu vynálezu, predĺženie patentu v lehote a podobne).

Z hľadiska aktívneho konania pri trestnom čine porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku je potrebné za takéto konanie považovať primárne činnosť osoby, ktorá má povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, kedy páchatel' neobdrží za svoju činnosť primeranú protihodnotu. Takýmto konaním môže byť napríklad uzatvorenie zmluvy o zriadení vecného bremena bez protihodnoty, bezdôvodné zriadenie záložného práva, bezúročná pôžička, prípadne darovacia zmluva. Súd má v tomto smere za to, že nebolo v konaní pred súdom preukázané, že by odmena spoločnosti M. presiahla rámec plnenia, ktoré bolo neprimerané vzhľadom na uhradenie pohľadávok úpadcu do aktívnej konkurznej podstaty.

Vykonaným dokazovaním sa rovnako prokurátorovi nepodarilo preukázať, že by vôbec bola M. C., B.K.. v konkurze spôsobená škoda. Súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že právna úprava Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 neobsahovala exaktné vyjadrenie čo je možné považovať za škodu tak, ako je to uvedené v súčasne platnom a účinnom Trestnom zákone v § 124 ods. 1. Trestný zákon účinný do 31. 12. 2005 upravoval škodu iba v rámci ustanovení § 89 ods. 13, 14, kde zákonodarca

zameral svoju pozornosť na diferenciáciu výšky škody a spôsob jej určenia. Súčasný Trestný zákon jednoznačne upravuje, že za škodu sa považuje ujma na majetku, alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného, alebo získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Vykonaným dokazovaním v prejednávanej trestnej veci súd zistil, že obžalovaný uzatvoril zmluvy ako správca konkurznej podstaty M.H. C. za účelom vymoženía pohľadávok voči mestu E.P. a spoločnosti Ž. N.. Predmetné pohľadávky boli v skutočnosti vymožené. Za dôležité potrebné považuje súd zdôrazniť a v tomto je potrebné dať za pravdu obžalovanému, že aj napriek deklarácia oboch dlžníkov, že majú záujem svoje záväzky splniť, k tomuto do nástupu spoločnosti M. reálne nedošlo. Zástupcovia spoločnosti M. vykonali rokovanie v meste E. čo bolo osvedčené vykonaným dokazovaním, či už zástupcov spoločnosti M., ako aj samotného mesta E.. Rovnako sa zúčastnili aj na rokovaní so zástupcami Ž. N., čo potvrdili svedkovia Q. B. K.. K vyjadreniam zástupcov Ž. N., že meno tejto spoločnosti nepoznajú súd uvádza, že rokovanie sa viedlo primárne v mene M. C., ako veriteľa pričom neexistoval rozumný dôvod, prečo by uvádzali zúčastnené osoby v akom subjekte pôsobia, nakoľko chceli zabezpečiť plnenie pre veriteľa - M. C.. Rovnako súd opätovne zdôrazňuje, že aj napriek tvrdeniu zástupcov Ž. N., že mali záujem plniť sa v konaní pred súdom preukázalo, že neplnili, aj keď na to mali časový priestor po nástupe obžalovaného do funkcie správcu konkurznej podstaty viac ako šesť mesiacov. Navyiac pri vymáhaní pohľadávok v konkurze sa pri väčšine pohľadávok vymôže iba ich pomerná časť. To znamená, že ak by sme prijali konštrukciu uvedenú v obžalobe, tak by bolo možné správcovi KP klásť za vinu aj nevymoženie akejkoľvek pohľadávky (respektíve vymoženie iba jej časti). Nemožno totiž až do momentu reálnej úhrady pohľadávky prezumovať v akej výške dôjde k plneniu zo strany dlžníka, pokiaľ tento úhradu nevykoná. Z tohto pohľadu následne nie je možné ani ustáliť prípadnú škodu, ktorej naplnenie je esenciálnym znakom uvedeným v § 255 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

K uvedenému je potrebné ešte dodať, že prokurátor kladie za vinu obžalovanému vyplatenie všetkých odmien spoločnosti M.. Vzhľadom na skutočnosť, že súd ustálil oprávnenie obžalovaného na uzavretie predmetných zmlúv je zrejmé, že sa jedná o obchodno-záväzkové právne vzťahy, za ktoré prináleží strane, ktorá vykonáva činnosť odmena. V tomto kontexte nie je úlohou trestného súdu posudzovať primeranosť/nepriemeranosť odmeny vyplatennej zmluvnej strane, pričom súd podotýka, že aj možnosti trestného súdu vykonať dokazovanie k primeranosti zmluvnej odmeny sú pomerne limitované.

Ad absurdum, konštrukciou uvedenou v obžalobe prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne by bolo možné stíhať "de facto" každého konateľa obch. spoločnosti, ktorý spravuje cudzí majetok za obchodné rozhodnutie, ktoré podnikateľovi spôsobilo stratu. Súd si je síce vedomý, že nie je možné absolútne porovnávať členov štatutárnych orgánov a správcov konkurznej podstaty, avšak bazálna povinnosť je pri oboch subjektoch totožná a to konanie s odbornou starostlivosťou (pri obchodných spoločnostiach upravená v § 135a Obchodného zákonníka respektíve v § 194 ods. 5 - ods. 9 Obchodného zákonníka). Súd je síce zrejmé, že predmetné činnosti nemožno hodnotiť s totožnou požiadavkou na výkon činnosti, avšak ani táto skutočnosť nemení nič na tom, že sú tak správcovia konkurznej podstaty, ako aj členovia štatutárnych orgánov povinní konať s odbornou starostlivosťou, teda základná zákonná požiadavka na hodnotenie kvality výkonu ich činnosti je totožná.

Na základe vyššie uvedené súd ustálil, že konanie obžalovaného nenaplnilo skutkovú podstatu tr. činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. 140/1961 Zb. primárne z dôvodu, že sa prokurátorovi nepodarilo preukázať, že by obžalovaný spôsobil M. C. akúkoľvek škodu. Súd po zvážení všetkých okolností rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda že skutok nie je trestným činom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia cestou Okresného súdu Bratislava I na Krajský súd v Bratislave.

rozsudok môže odvolaním napadnúť

a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,

- b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe,
- c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody,
- d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom uvedeným v § 183 ods. 1, Trestného poriadku.